

Elin Klemetz möter
Eric Schüldt

Sökarna
är nog
det sista
jag gör

»Sökarna är nog det sista jag gör«

Elin Klemetz möter Eric Schüldt

Utgiven av Föreningen Valv
Formgivning omslag och textsättning av Julia Martinsson
Porträttfoto av Rickard L Eriksson

www.foreningervalv.se

»Sökarna är nog det sista jag gör«

Elin Klemetz möter Eric Schüldt

Sökarna har seglat upp som den mest lyssnade podden i sin kategori under våren. Elin Klemetz möter Eric Schüldt för att tala om höjdpunkter och hans egen andliga resa: Ser han sig själv som en sökare eller en som har funnit? Vi får också reda på hur kaffe hänger samman med magin som kan uppstå under ett samtal. Och varför Eric tror att höstens poddsäsong blir hans sista intervjuer efter 20 år som verksam journalist.

»Det är ingen som bryr sig om ljud längre«, konstaterar Eric Schüldt uppgivet. Vi hade som mål att ses, men fick av olika anledningar inte till det. I stället bärs våra röster av digitala impulser från Erics skrivbord i Gamla Stan i Stockholm till min sekretär i ett 70-talshus i Alingsås. Vi förenas i en irritation över de smarta telefonernas undermåliga ljudkvalitet – en spegling av vår civilisations ointresse för ljud och kanske i förlängningen för de intima samtalen. De var faktiskt lättare att föra över fasta bakelitlurar. Till slut lyckas vi ringa via våra datorer, vars högtalare är snäppet bättre, så att vi kan höra nyanser och tonfall i varandras röster.

Tekniken har en stor betydelse för ett bra samtal. Det är en stomme som bara ska finnas där, fungera. I *Sökarna* är kvaliteten något som sticker ut – både själva ljudet och närvaron i samtalen. Det märks att Eric haft 20 år som radiojournalist på sig att slipa på delarna. Uppskattningen har inte heller låtit vänta på sig – podden blev snabbt den mest lyssnade i kategorin andlighet och religion, och har fått flera fina recensioner i spalterna.

Hur har du själv upplevt mottagandet?

– Väldigt bra. Men jag har också alltid alldeles för höga förhoppningar. Jag hade en grandios idé om att när den här podden släpps – då kommer världen förändras! Människors liv kommer att skrivas om. Så har det ju inte varit, riktigt. Men flera avsnitt har jag verkligen känt när jag lyssnat på, att ”Det här är otroligt bra”.

Vilka ögonblick och samtal bär du med dig?

– Det första avsnittet, med Johannes Anyuru, tycker jag faktiskt var magiskt. Det var ju ett slags fortsättning på hans Vinterprat i P1 år 2020, som hör till det bästa som gjordes det året.

Han är ju verkligen en poet. Och har ett annorlunda bildspråk och perspektiv, som vi är svältfödda på. Handlar det om att han kan tala om andlighet på ett annat sätt än vi är vana vid – men som många samtidigt upplever en djup igenkänning i oavsett religiös tillhörighet?

– Ja, och han är också en fantastisk berättare. En del människor kan berätta nästan vadsomhelst och fånga en, det är något med själva rösten, som en uråldrig sagoberättare. Jag har intervjuat otroligt många människor och vet att det är så sällsynt – en på tusen, kanske.

”En del människor kan berätta
nästan vadsomhelst och fånga en,
det är något med själva rösten,
som en uråldrig sagoberättare”

Avsnittet med Per Magnus Johansson var också speciellt. Den intervjun blev som en terapitimme. Det som hände där var väldigt starkt. **Det är ett av de mest känsloladdade avsnitten – han börjar ju gråta vid ett tillfälle när han berättar om mötet med en ”arka-isk ensamhet”.**

– Det avsnittet är faktiskt också det mest lyssnade. Vilket säger en del om lyssnarna – de består nog av mer folk i kulturlivet som är intresserade av trosfrågor, än kyrkligt aktiva som är intresserade av kultur.

Själv bär jag med mig Patrik Hagemans avsnitt. Ett barns sjukdom och död, det är väl så långt ner i svärtan man kan komma. Att han kommer ut ur det med ett ljus budskap är nästan förbluffande.

– Ja, verkligen. Jag känner Patrik ganska väl själv och läste hans bok redan på manusstadiet. Jag tycker hans berättelse gestaltar kristendom när den är som bäst. Den visar att det som plågar oss mest är inte sorgen, utan synden. Patriks sons sjukdom och död var en otroligt sorglig och smärtsam händelse, men hade egentligen inget med mänskliga tillkortakommande att göra. Han säger ju det väldigt naket: ”Det kan låta märkligt, men mitt livs jobbigaste period var när jag skulle vara föräldraledig”. För att han inser att det där borde han fixa. ”Vad är jag för självupptagen person som inte kan lägga min karriär åt sidan och ta hand om det här lilla barnet?” Men när hans son blir sjuk och sedan till och med dör, aktiveras något storslaget i honom. Det är verkligen otroligt radikalt det han säger, om man lyssnar.

Du har snuddat vid de här frågorna förut i ditt arbete som journalist. Men det här är första gången du gör intervjuer helt inriktade på andligt sökande. Var det som att äntligen få fråga det du ville?

– Lite så. Samtidigt finns en spänning när det inte riktigt är tillåtet. Som P2-programmet jag gör varje vecka – där kan jag ju inte vara uttalat religiös, men det gör också att jag tvingas att anstränga mig på ett annat sätt, vilket är bra för kreativiteten. *Sökarna* är lite farligt på det sättet. Det gör inte saker enklare att få så fritt mandat, faktiskt.

Vad upplever du är dina viktigaste redskap när du går in i en sådan här intervju?

– Det här får jag nog äta upp en dag, men jag känner på något sätt att det här är det sista jag gör. Jag har gjort uppåt 1000 intervjuer under 20 års tid. Metoden sitter i ryggmärgen. Då är det dags att gå vidare. Sen finns det gånger där jag varit för bekväm. Som med Jonas Gardell.

Ja, vad hände där?

– Där funkade inte min metod, jag skulle ha behövt gå tillbaka till hur jag arbetade när jag var yngre: att ha en totalt uttänkt plan och inte luta mig tillbaka på att jag lyssnar och guidar. Så är det med intervjuer. På ett sätt ska man vara helt närvarande, lyssnande, och låta förtrollningen komma. Å andra sidan behöver man också nästan veta vad den andra ska säga. Jag borde ha vetat att han skulle rygga när jag började prata om liberalteologi. Jag är katolik, han står för en progressiv kristendom, det bäddar för missförstånd. Där fick jag en örfil, inte bara av honom, utan av mitt eget högmod.

Bandet stannade också?

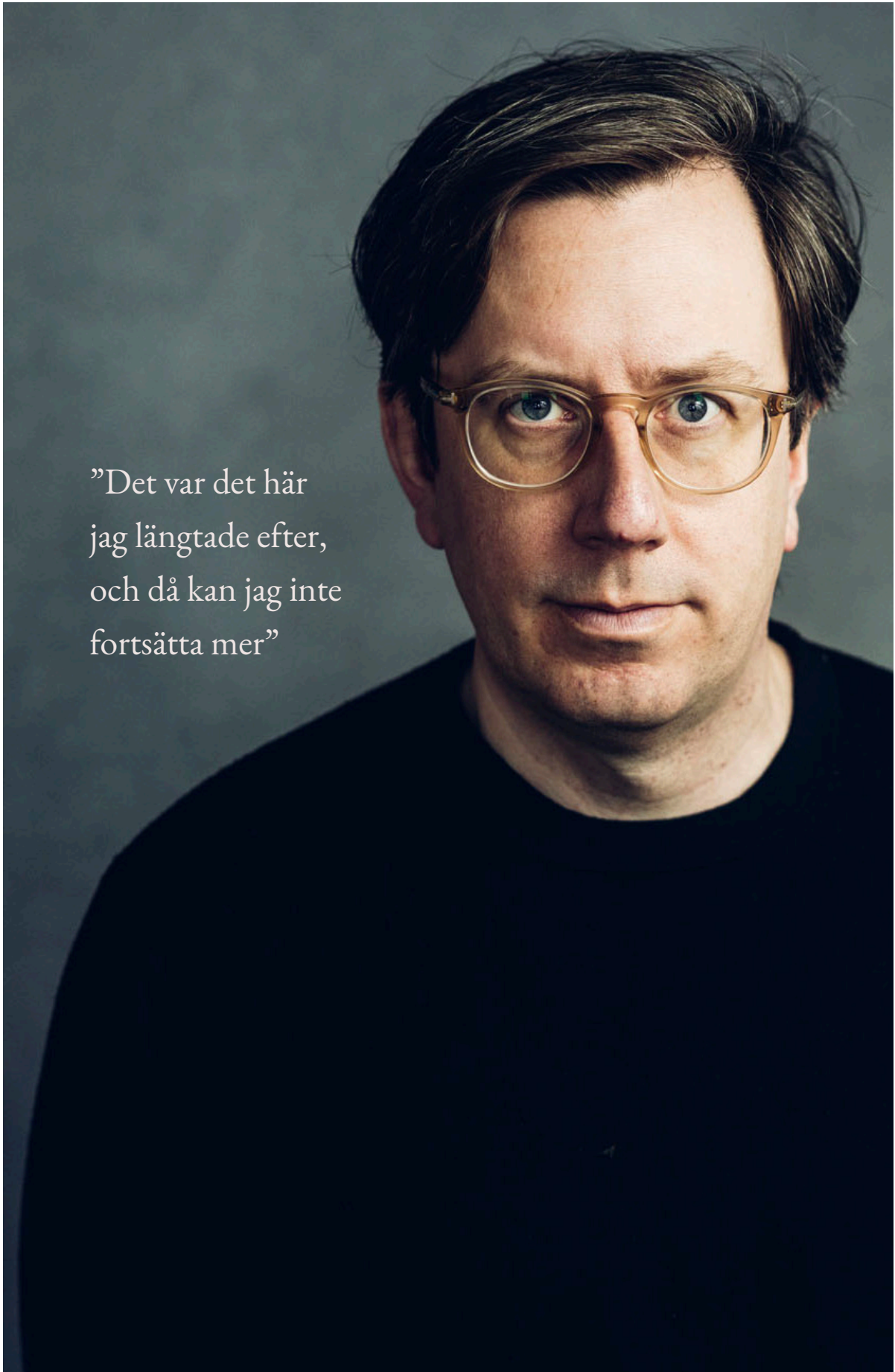
– Ja, det var så mystiskt. Men det var inget av större värde som missades. Det blev ändå rätt intressant att han blev arg på mig – det kommer fram att han är en person med temperament.

Något som blir väldigt tydligt i dina intervjuer är vikten av följdfrågor. Ett fint sådant ögonblick finns i din intervju med Wera von Essen. Du frågar: "Vad är uppdraget?" Hon svarar: "Sanningen". Du fortsätter: "Och vad är sanningen?" Hon svarar: "Ordet". Och så frågar du igen: "Och vad är ordet?" Hon svarar: "Gåtan, begynnelsen, svaret". Du biter dig fast, och där händer något. Ett förtäta ögonblick?

– Det är ju det som är metoden! Den typen av förtrollning, när två olika medvetanden nästan flyter samman. På sekulärt språk kanske man kan kalla det ett slags hypnos, en trans. På kristet språk kanske att man är "i anden". Man är i något större gemensamt. Det ska man inte blanda ihop med att det skulle vara något privat. Det gjorde jag kanske förr. Nu ser jag det som en gåva som kommer till en, professionellt.

Upplever du att det bästa mötet alltid är den bästa intervjun?

– Nej, verkligen inte. Det bästa mötet var nog med Birgitta Ed. Den intervjun var inte dålig på något vis, men hennes livshistoria är inte lika brännande som några av de andras. Hon var väldigt vänlig, vuxen och fri. Vi är nog lite upproriska på samma sätt.

”Det var det här
jag längtade efter,
och då kan jag inte
fortsätta mer”

Det är ju också ett på ett vis konstlat tillstånd med intervjun – det skiljer sig åt från ett vanligt samtal.

– Ja, man måste vara otroligt närvarande, inte släppa med blicken. Till exempel har jag aldrig några frågor nerskrivna på papper. Att sänka ner blicken i ett papper gör att förtrollningen bryts. Det är inte så att jag memorerar 30 frågor, utan mer 5-7 områden jag vill tala om. Och inget får störa. Jag skulle aldrig göra en sådan här intervju på en offentlig plats, som ett café, eller utomhus. Det är jätteviktigt att det är intimt, laddat och skyddat. Och det får till exempel inte hända att jag måste gå på toaletten. Jag tänker på kaffeintaget redan på morgonen.

Du sa det innan, och det blev jag nyfiken på såklart, att detta är det sista du gör?

– Nej, men jag känner att jag är färdig. Jag har känt det under *Sökarna* också. Det var det här jag längtade efter, och då kan jag inte fortsätta mer. Det skulle vara att skända laddningen som uppstår – att göra det till enbart en yrkesutövning. Jag kanske får ångra det här. Det kanske är mitt kall, trots att jag tycker det är jobbigt... Det kommer en säsong till i höst, men sen ska jag vara pappaledig – det blir ett naturligt uppehåll på ett år vad som än händer.

Handlar det om att du gjort det för många gånger?

– Nej, jag är trött på mig själv. Den jag blir.

Vad blir du trött på?

– Det är bara en stark känsla av att jag är framme. Jag har sagt det tidigare, men jag var aldrig särskilt duktig på något när jag var yngre. Det gick helt OK i skolan, men jag ansträngde mig väldigt mycket. Plugga på universitetet var jättesvårt. Jag kom in som reserv på jour-

nalistutbildningen, JMK, i Stockholm. Där var jag också jättedålig. Men så hade vi en radiokurs, där jag kände: här har jag någon typ av talang. Jag fick väl en fruktansvärd drivkraft att visa världen att ”något kan jag i alla fall”. Nu har jag lärt mig hantverket. Då är den här enorma frustrationen som fanns tidigare borta.

Man får väl säga att det gått rätt bra, ändå?

– Det brukar jag bråka med mina föräldrar om, som fortfarande tycker jag är ett geni. Jag sitter här på mitt kontor med lite spridda frilansuppdrag. Så himla bra har det nog inte gått, det tycker jag inte. På ett sätt har det gått bra, för att jag kunnat gå min egen väg, men det är rätt samma saker jag sysslar med.

Men utifrån tänker man ändå: han Eric Schüldt, han gör ju bra grejer?

– Sådan har min känsla inte alltid varit. Jag jobbade på tv ett tag i Göteborg, gjorde en säsong av *Idévärlden*. En olycklig omständighet var att min producent och parhäst blev väldigt sjuk under tiden. Och jag fick inte igenom min vision – ett enormt misslyckande. Därför hoppade jag av.

Vad var visionen?

– Visionen var att få till avancerade intellektuella samtal, som inte var så polariserade, som hade en hög nivå och inte förenklade i onödan. Men jag mötte på en del motstånd. Och jag har varit en fegis, tyvärr. Har det blivit en konflikt har jag tänkt ”Åh, nej, nu måste jag gjort något fel”. Istället för: ”Såhär är det att vara vuxen”.

Är du bättre på det nu?

– Jag tror det. Det med SVT blev en enorm livskris. Jag gick i psykoanalys i tre år – då lär man sig mycket om sig själv. Sedan fick jag barn också. Då blir man lite mer grundad i världen. Det spelar väl ingen roll om någon jag inte känner blir arg på mig på jobbet – huvudsaken är att lämningen gick bra på förskolan. Nu, när jag debatterat om arkitektur på Expressens kultursida, blir jag faktiskt bara glad om någon blir arg, om någon bryr sig. För 10 år sedan hade jag tyckt det varit jobbigt. Det lärde jag mig i psykoanalysen: Vad är sanning, helt enkelt. Vad är på riktigt? Att skilja mellan privat och professionellt.

Det är svårt.

– Och extra svårt när man gör den här typen av intervjuer. För där är man i ett gränsland. Om någon av personerna i *Sökarna* hörde av sig och sa ”Jag är så kränkt och bedrövad över vad som hände” skulle jag ta det mycket hårdare än om någon skriver i DN att jag är fascist för att jag tycker om vackra hus. Det är mycket mer intimt att porträttera någon. Där går det inte att vara hård.

Och kanske extra mycket när man ska prata om andlighet och existentiella frågor, som ofta går rakt på kärnan.

– Ja, och där var det viktigt, till exempel Patrik Hagmans historia – den hade jag nog inte kunnat göra om han inte hade skrivit en bok om det innan. För då visste jag att han var redo. Annars hade vi varit tvungna att sitta ner mycket mer innan, lyssna igenom och så vidare. Det är också en stor skillnad om man intervjuar människor utanför offentligheten – där har man ett mycket större ansvar.

”Det spelar väl ingen roll om
någon jag inte känner blir arg
på mig på jobbet – huvudsaken
är att lämningen gick
bra på förskolan”

Har det hänt dig att dina intervjupersoner i efterhand känt att de lämnat ut sig för mycket?

– Nej, det är ganska sällsynt, faktiskt. Men det handlar ofta om att vara tydlig. När jag var yngre gjorde jag intervjuer och klippte ut citat som kunde hamna i ett annat sammanhang sedan. Då blir det inte bra, och då har folk också blivit ledsnare. Intervjun och sammanhanget måste vara exakt samma. Det är ju *Sökarna* – det handlar uttalat om din gudsrelation. Det är väldigt tydligt.

Det kan också vara svårt att veta hur mycket som är OK att fråga om. Tidigare var jag anställd på ett magasin – då hade jag mer redaktionens intresse i huvudet, vilket kanske ibland innebar att gräva lite mer än vad jag skulle ha gjort annars.

– Jag vet. Det är därför jag inte klarat av att jobba i en redaktion. Mitt stora problem där är att jag säger att jag ska göra det, men sedan inte gör det. Istället för att direkt på redaktionsmötet säga: ”Nej, det tänker jag inte göra”. Det har jag haft svårt för. Och löst det genom att jobba själv. Men kanske är det det jag är trött på? Den största tiden sitter jag själv och redigerar. Det är ett väldigt ensamt liv.

Nu händer det som inte får hända. Eric Schüldt måste gå på toaletten. Kanske är det ändå något han kan unna sig under en intervju han inte håller i själv? Och – vi gör intervjun via telefon. Magin är på ett sätt redan bruten, för, som Eric betonar, krävs det att man faktiskt sitter framför varandra i samma rum för att den ska uppstå.

Jag tar pausen som ett tillfälle att ta ut en ny kurs, mot sökandet i hans eget liv. Många har kanske lyssnat till Erics lugna frågor till andra i etern men inte hört honom berätta om sin egen resa.

Han beskriver sin uppväxt som sekulär, men som liten tillbringade han mycket tid i Adolf Fredriks kyrka och deras barnverksamhet – det var öppet och gratis, helt enkelt. Medan de andra barnen stojade runt satt Eric ned och lyssnade på prästerna som gjorde ett starkt intryck på honom. Men i skolåldern tappade han kontakten med kyrkan. I åttonde klass kände han inte en enda kompis som skulle konfirmera sig och struntade därför i det själv också.

Först i 25-årsåldern började han nosa på det andliga sökandet igen – då i rollen som journalist i jakt på musik till sina program. Han upptäckte den djupt ortodoxt kristna kompositören Arvo Pärt och började i sina intervjuer ställa frågor som gled in på det existentiella. 33 år fyllda kom han till en avgörande plats i sitt sökande – Bjärka-Säby och ekumeniska kommuniteten, som då hade sin hemvist på slottet i byn.

– Där kände jag för första gången i vuxen ålder att jag fick ett sammanhang. Jag kände mig otroligt hemma på det där slottet, och gör fortfarande.

Varför?

– En sak var faktiskt att alla var så otroligt snälla. Inte på det sättet, som många tror, att de skulle dölja något – nej. Som Emanuel, en av papporna som bor där. När ett tåg hade fått stopp på järnvägen precis utanför deras hus var hans första reaktion att gå dit med en massa mat. Det är stämningen där. I kulturlivet och mediavärlden är nästan

ingen snäll. Bara det tyckte jag var otroligt.

Efter ett tag gick jag med i kommuniteten. Ett av löftena är att gå i mässan en gång i veckan. Då började jag gå till Eugenia, en katolsk församling i Stockholm, mest av praktiska skäl – de har ju mässa flera gånger om dagen. Sedan fanns det mycket annat som lockade. I Svenska kyrkan är prästen ofta en medvandrare. En predikan kan låta: ”Jag är också en sökare. Vad vet jag. Vad tror ni?” I början var det där väldigt hälsosamt för mig, då var jag aktiv i Katarina församling.

Men jag är väl den barnsliga sorten. Prästerna i katolska kyrkan går en annan väg – hur deras troskamp ser ut är fördolt. Det är otroligt befriande att läran är så tydlig. Samtidigt upplever jag att jag får vara fri i mitt sökande.

– Som podden *Myter och mysterier*, som jag hade med Per Johansson. Per har en kristen grund, men det är mycket vilda saker som tas upp. Många i den katolska församlingen lyssnar på den. Läran är så tydlig att de inte känner sig hotade. Prästerna vilar i en tradition där de inte behöver tolka allt själva. Sen finns det vissa saker som jag har svårt att ta till mig. Men då får jag säga: OK, jag kan inte ändra det här, jag får acceptera att det är på det här sättet.

Hur har det påverkat dig att vara offentlig med delar av din väg till tro?

– Jag fick väldigt mycket uppskattning i att vara andlig sökare. När jag efter många år gick med i katolska kyrkan trodde jag att folk skulle bli arga. De kanske de är, men det har inte nått mig. Intresset för det har inte varit särskilt stort, varken offentligt eller bland människor i min närhet.

Det är rätt skönt att bli lämnad i fred. Men det förvånade mig. Fast det är ju så, att all typ av organiserad religion anses som väldigt suspekt. Och tråkigt. Kanske mer tråkigt än suspekt? Stillastående, liksom. Som att jag sysslar med någon märklig form av frimärkssamling.

Skulle du säga att du fortfarande är en sökare?

– Ja. Mer sökare nu än tidigare. Men jag söker inte riktigt samma sak. Det är ju hela den religiösa grundförutsättningen: närvaro genom frånvaro. Jesus uppstår från de döda, visar sig för lärjungarna, och sen försvinner han! Det finns något djupt mystiskt och sant i det. För om han inte försvinner, är det något i människans frihet som går förlorat. Det är grundstråket i hela den bibliska berättelsen: Gud kan inte tvinga sig på människor. Därför måste han dölja sig. Med inkarnationen gissar jag att Gud känner; det här är på gränsen för vad jag får göra. Efter himmelfärden kommer pingsten med Anden, istället. Som visserligen kan vara närvarande, men som man måste söka... Ja, vilket äventyr!

Det är kanske det äventyret många inte ser – utan att gå in i en religiös tradition betraktas som att man slutat söka?

– Den uppfattningen är ju fel. Den kristna vandringen är en förvandlingsprocess, hjärtat ska gå från sten till levande, något otroligt dynamiskt. Det finns ingen motsättning till det i katolska kyrkans katekes. Jag kan slå upp vad kyrkan tycker om det mesta. Men det är ju bara en ram. Det måste ju levas, och däri finns ett otroligt sökande. De gånger det går fel är kanske i de religiösa sammanhang där man säger: ”Vi är de utvalda och goda, vi är framme!” Synden är kvar – det är det som är hela grejen. Man brukar säga att helgonen var helt

”Den andra omvändelsen är något mycket större – att helt kunna lägga sitt liv i Guds händer. Att möta den levande Guden. Det är något enormt. Jag sa det till Johan Heltne i vårt samtal – att jag har sett tofsen på hans mantel skymta runt hörnet. Men fram har jag inte kommit”

uppfyllda av tanken att de är enorma syndare. Om någon tänkte att de inte var en syndare, så var den personen absolut inte ett helgon. Det tror jag stämmer.

Jag tänkte prova att utsätta dig för en fråga du ställt till dina intervjupersoner.

Har du mött Jesus?

– Jag gillar ju den frågan. Den har inte varit inplanerad alla gånger. Det funkar bra att prata om Gud, både i förhållande till andra religioner och det sekulära samhället. Även i kristna kretsar upplever jag att många tycker att Fadern och Anden inte är så svåra att förstå. Men Sonen? Han är knepigare. Det har jag också känt. Jag har träffat folk som har mött Jesus, på det sätt som finns i flera kristna traditioner: en genuint mystisk upplevelse. Men jag har inte mött Jesus på det sättet. Inte ännu. Där kan jag också vila i den katolska traditionen, som inte skulle ta ifrån någon en sådan erfarenhet, men som också säger: Vi har de här sakramenten, och där är han faktiskt närvarande. Det har varit bra för mig. Jag tar nattvard flera gånger i veckan. Bikten finns också som ett sakrament, och äktenskapet. Men jag hoppas så klart att han ska visa sig. Prästerna i min församling brukar tala om ”den andra omvändelsen”. Den första omvändelsen är när man i vuxen ålder säger ja till något. Den andra omvändelsen är något mycket större – att helt kunna lägga sitt liv i Guds händer. Att möta den levande Guden. Det är något enormt. Jag sa det till Johan Heltne i vårt samtal – att jag har sett tofsen på hans mantel skymta runt hörnet. Men fram har jag inte kommit.

Slutar man vara en sökare då?

– Den riktigt stora andra omvändelsen tror jag bara kan ske i livet efter detta. Helgonen har kommit så långt en människa kan komma. Det är få förunnat. Men de som kommer väldigt nära den andra omvändelsen blir vägledare till andra. Tecknet på att man har nått dit är att man får frågan om att ge tron vidare, och det är väldigt svårt. Ett exempel ur mitt eget liv: Jag tycker det är otroligt svårt att på riktigt, helt genuint och med hela hjärtat, be för någon annan. I den bristen inser jag hur enormt mycket synd det finns kvar.

När jag lyssnat till dig tidigare, har du talat om att ditt sökande utgått från en djupt liggande existentiell ångest. Vill du beskriva något mer om den inre processen till tron?

– Jag tycker det kristna löftet är helt fantastiskt. Det finns så många olika delar av det. Det första: döden är inte slutet. En helt otrolig tanke, faktiskt. Många är jätterädda för döden. Det har jag också varit. Det innebär att vårt liv på jorden är en typ av förberedelsetid. Det går att misstolka som att livet här inte spelar någon roll, men Jesus är väldigt sträng här: Du har ett enormt ansvar i detta liv. Det gör livet till ett äventyr: Jag har ett uppdrag. Det finns i hela den bibliska traditionen.

Alla former av meningslöshet försvinner ju med ett sådant perspektiv. Och så den tredje aspekten: kyrkan förvaltar en typ av både mysterium och skönhet som är tidlös. Det är också något fantastiskt. Sedan är det viktigt att inte tro att människor skulle vara bättre bara för att de är kristna. Jag pratade med en kompis i församlingen om det nyligen. Att det enda som skiljer en från andra är att man fått nåden att se glimtar av himmelriket lite oftare. Det är den enda skillnaden. Man är inte godare.

En väldigt bra beskrivning.

– Ja, jag tycker det håller faktiskt.

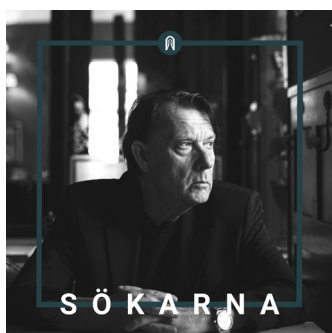
Har du några tankar om hur ditt uppdrag ser ut?

– Det är just det jag grubblar på nu. Det märkliga är, att på det privata planet är uppdraget så otroligt tydligt just nu: att ta hand om familjen på olika sätt. Det skulle kunna leda till att det andra uppdraget får pausas. Men det har snarare varit tvärtom – jag upplever att mitt professionella uppdrag behövt bli mer tydligt. Livet med barn är så stillastående, jag vet inte hur många vabb-dagar jag haft senaste året då jag suttit och läst Bamsetidningar för min dotter. Det har gett mig överskottsenergi.

Det är intressant, det här med uppdraget. I många andra sammanhang, om man har en stark drivkraft att nå ut med något, är det naturligt att vilja vara en offentlig person och ta plats – medan det kristna livet är så mycket en omvänd berättelse. Att dra sig bort från offentligheten är ofta det som gör helgon till helgon.

– Det är precis så tankarna går. Jag tycker att jag har dragit mig undan mycket senaste åren. Sedan finns ju också Emmaus-berättelsen, där lärjungarna vandrar från Jerusalem och möter Jesus, som skickar dem tillbaka dit. ”Va? Ska vi tillbaka, där kan vi ju bli korsfästa, där kan vadsomhelst hända?” Det hade varit enklare om rörelsen bara varit ut i öknen. Men vissa skickas till Jerusalem också. Och jag vet inte vem jag är i det här.

Podden *Sökarna* finns där poddar finns

Lyssna på när Eric Schüldt möter Birgitta Ed, Johannes Anyuru, Per Magnus Johansson, Wera von Essen med flera i första säsongen av *Sökarna*. Säsong två kommer hösten 2023.